

Kapitola 2

CIZINEC V CIZÍ ZEMI

Na Long Beach jsem se přestěhoval z malého města teprve před několika měsíci. Můžete si o mně klidně myslet, že mi čouhá sláma z bot.

Abych své vyprávění zkrátil, povím vám, že Long Beach není můj domov a myslím, že nikdy nebude. Cítíte už někdy, že někam zkrátka nezapadáte? Že nezapadáte tam, kde jste, ale že jste tam prostě uvízli? No tak přesně tak se cítím každý den od chvíle, kdy jsem se přestěhoval na Long Beach.

Když se člověk přestěhuje do jiného města, znamená to taky, že se dostane mezi zbrusu nové děti, zbrusu nové tyrany a do zbrusu nové školy.

Na chodbách školy v Long Beach jsou jako ve všech ostatních školách, do kterých jsem chodil, po stěnách nejrůznější plakáty PROTI ŠIKANĚ. Zbývá jediný problém: surovci většinou moc nečtou. Řekl bych, že čtení není zrovna něco, co by se vyžadovalo od dobře placených sprostáků, rváčů a strhávačů čepic.

Chcete znát tajemství? Chcete vědět, jak to udělat, aby člověka ve škole nezbili?

Ne že bych to měl vědecky ověřené, ale sranda funguje. Aspoň většinou.

Fakt nepodceňujte smích. Dokáže zastavit i ty nejdrsnější školní surovce.

Když třeba uzemníte místního násilníka dobrým vtipem, rozesměje se tak, že nebude mít ani čas dát vám jednu do zubů. Dobrá pointa zkrátka zabrání ráně, protože rváč vám těžko může dát levý hák, když se chytá za břicho, plácá do kolen a řehtá se jako blázen.

Takže nejdůležitější je přibalit si každé ráno ke svačině i pár dobrých vtipů. Rváče můžete například zmást jedním z mých oblíbených krátkých vtípků: „Pane vrchní, mám v polívce mouchu! – Nebojte se, ona toho moc nesní!“

Když tohle nezabere, jděte na jistotu: „Pane vrchní, co dělá moucha na mé zmrzlině? Učí se lyžovat?“

Já tvrdím, že smích je zdravý. Mnohem zdravější než rána do žaludku. Zvláště když v sobě máte pořádnou snídani.

JAMIE VYRÁŽÍ NA POMOC!

Nová škola mi samozřejmě poskytuje spoustu příležitostí, abych si otestoval své „protirváčské“ teorie.

Protože jen co se každé ráno probrodím Imaginární zombickou zónou, čeká na mě další uslintaný démon. A ten už je *opravdový*.

Musím vás seznámit se Steviem Kosgrovem. Jednička mezi rváči na Long Beach. Tři roky po sobě. Profík. Mistr všech tyranů. Vynálezce šanghajského vytřepání hlavou dolů. Kosgrova je na střední škole v Long Beach učitel číslo jedna.

Onehdy ráno jsem si cestou přes hřiště všiml, že má v práci jednoho šestáka a právě si na něm zkouší zákon o zemské přitažlivosti. Ten malej chudák byl v pěkné bryndě. Vím to, protože jsem

to už taky zažil: visel vzhůru nohama a drobné mu padaly z kapes.

Zajel jsem přímo ke Kosgrovovi a jeho oběti.

Uvnitř jsem byl pěkně rozklepaný, ale navenek jsem nedal nic znát. Rváči vycítí strach. A taky cítí, když se začnete potit. A když člověk nechtěně vyjekne, dokáže toho surovec moc dobře využít.

„Čau, Stevie,“ zavola jsem tak klidně a bezstarostně, jak jsem mohl. „Jak se vede?“

„Ztrať se, Grimme. Mám práci.“

„Jasně. Hele, už jsi slyšel o tom ú-nosu?“

„Ne.“

„Neboj. Byl to jenom ú-zub.“

Kluk, co byl vzhůru nohama, se rozesmál. Z kapes mu právě padaly peníze na oběd. Stevie se nesmál.

„A o tom šampionovi v karate, který vstoupil do armády, víš?“

„Co je s ním?“

„No, slyšel jsem, že šlo o život. Když poprvé zasalutoval, málem se zabil.“

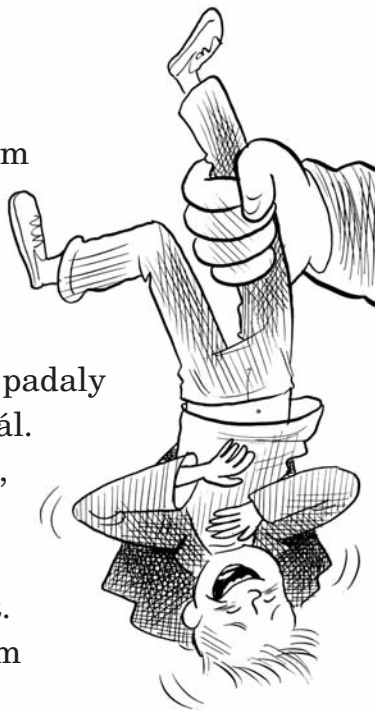
Kosgrovova oběť se mohla potřhat. A Kosgrovo? Nic moc.

Ze zoufalství jsem zkusil ještě jeden speciálně pro znalce Homera Simpsona: „Jakto, že se musím učit angličtinu? Já do Anglie nikdy nepojedu!“

Stevie se tomu nezasmál, ale aspoň uvolnil sevření.

Kluk spadl na zem a odfrčel jako závodák na okruhu.

„Dík, Jamie! Máš to u mě!“ zakřičel. Nebo něco v tom smyslu. Moc jsem mu nerozuměl, protože utíkal móóóc rychle.

Kosgrovi mezitím zaměřil svůj vztek na nový cíl. Na mě.

Zakymácel se, popadl opěrky mého vozíku a předklonil se. V podstatě jsem ztuhl na kámen. To z vás udělá strach a zabrzděná kola.

Ucítil jsem Stevieho horký a vlhký dech a bylo mi jasné, že měl k snídani ovocné křupky (s mlékem, které bylo těsně po záruce nebo možná měsíc po záruce).

„Co si myslíš, ty vtipálku?“ řekl Kosgrovi.
„Že tě nepošlu k zemi jen proto, že dřepíš na vozíku?“

„Jo, docela jo,“ řekl jsem.

Ukázalo se, že jsem se docela spletl.

